

Západočeská univerzita v Plzni
Fakulta právnická
katedra občanského práva
doc. JUDr. Jan Pauly, CSc.
vedoucí diplomové práce

P O S U D E K

diplomové práce Anety Pechancové
„Odpovědnost sportovců za doping“

Látka, kterou si autorka zvolila ke zpracování své diplomové práce, je na jedné straně specifická, a to v míře, v jaké vychází z toho, co se nazývá sportovním právem a co se na naší fakultě již několik let vyučuje. Na druhé straně je to látka dokonce zcela ojedinělá, a sice v míře, v jaké se zabývá odpovědností za doping, neboť něco takového (alespoň pokud je mi známo) v rámci kvalifikačních prací na naší fakultě ještě nikdo nezpracovával. Přitom, a to je ještě významnější, samostatně tato materie není podrobněji zpracována v dostupné právnické literatuře ani mimo hranice naší fakulty. Autorka tedy svou volbou tématu diplomové práce vstoupila na povrch více než křehký, vytyčivši si úkol náročnější, než je zpracování diplomové práce za běžných podmínek. Z tohoto hlediska, bez ohledu na to, co bude dále uvedeno, autorka zasluhuje nepochybně za svou vědeckou odvahu pochvalu a takříkajíc „body navíc“. Toto pozitivum má ovšem i svou druhou stránku. Zpracovat zvolenou obtížnou problematiku totiž znamená velmi výrazně riskovat, že se diplomová práce nezdaří a že vše skončí neúspěchem; to platí tím spíše, že si takový neúspěch lze snadno představit i u autora, který má mnohem větší zkušenosti než ten, kdo přistupuje ke své diplomové práci, která bývá (alespoň v oblasti prací většího rozsahu) u studentů zpravidla literární prvotinou.

Na to vše jsem autorku při našem prvním kontaktu upozornil a poté jsem žil v upřímných obavách, že diplomová práce skončí fiaskem. Proto jsem rád, že již v úvodu svého posudku mohu uvést, že se – vzdor dále uvedeným nezanedbatelným připomínkám – moje obavy zdaleka nenaplnily.

Za správný považuji především přístup autorky od obecného ke zvláštnímu, odkud vyplývá i v zásadě správné uspořádání práce. Prvá kapitola pojednává zejména o nejobecnějších otázkách práva ve sportu a o problému sportovního práva vůbec. To je na jedné straně něco, co zdánlivě vykračuje ze zvoleného tématu práce, co však je k jeho pochopení nezbytné nepochybně alespoň v základu postihnout, a to především z pohledu distinkce mezi

právem heteronomním a právem autonomním. Druhá kapitola staví na jednom z hlavních pilířů práce, tj. na vysvětlení otázek odpovědnosti. Zde (byť při poněkud zjednodušené redukci právní odpovědnosti na odpovědnost občanskoprávní) se výstižně poukazuje zase na rozlišení jednak právní a jednak mimoprávní odpovědnosti (což ostatně částečně, jakkoli ne zcela, reflektuje zmíněné rozlišení heteronomního a autonomního práva). Třetí kapitola se zákonitě věnuje druhému základnímu pilíři práce, a to dopingu a jeho zakotvení jak v nadnárodním, tak i v našem „interním“ prostředí. Na to pak navazuje čtvrtá kapitola objasňující testování dopingu, jeho prokazování a sankce za doping. Konečně meritorně závěrečná kapitola práce popisuje některá rozhodnutí, která byla přijata při postihování sportovního dopingu, a vyslovuje některé, zřejmě opodstatněné pochybnosti o jejich bezvýhradné správnosti.

Má-li být chvála úplná, nelze nepoukázat na přinejmenším standardní okruh pramenů, z nichž se čerpá a kterých rozhodně není dnešnímu autorovi k dispozici mnoho, jakož i na kvalitní práci s těmito prameny (i když při citaci kolektivních prací ne vždy je jasné, kdo je autorem uváděné myšlenky). Jako kultivovaný lze označit též celkový jazykový projev autorky.

Nemám-li pouze chválit, nýbrž i uvést předdeslané námitky, musím na obecné úrovni vytknout, že autorka ve zpracování vlastního jádra zkoumané problematiky nevyužívá důsledně to, co si osvojila, a co spočívá v onom rozlišení heteronomního a autonomního práva, jakož i oné právní a mimoprávní odpovědnosti. Z tohoto hlediska se čtenář v práci ne vždy orientuje, přičemž právě tato orientace je potřebná, a to i s ohledem na rozlišení případů obecné odpovědnosti v oblasti sportu a specifické odpovědnosti sportovce za samotný doping, popřípadě za jeho důsledky. Dále, velmi mnoho je toho v práci věnováno neprávním otázkám, jakkoli je samozřejmě ve výkladu nelze pomíjet. Konečně poněkud neorganická je poměrně rozsáhlá závěrečná kapitola, která se do „lůna“ právní sféry sice navrácí, avšak v podobě pouhé deskriptivní kazuistiky, která se jistě vzdaluje vědeckému přístupu, který se alespoň v narativní formě u diplomových prací předpokládá.

Pokud jde o jednotlivosti, uvedu heslovitě jen některé, a to někdy i formou pouhých otázek. Někde na pomezí mezi nimi a uvedenými obecnými připomínkami se nachází především námitka, že patrně stěží lze odpovědnost sportovce za doping charakterizovat „jedním dechem“ jako disciplinární odpovědnost, která je současně zařazována do odpovědnosti občanskoprávní (nejpregnantněji v závěrech na str. 62), jakkoli jde o odpovědnost tak či onak jistě smluvní. Ne se vším se mohu ztotožnit při výčtu formálních pramenů sportovního práva (str. 19), zejména pokud jde o rozhodnutí vnitrostátních soudů a „sportovněprávního písemnictví“. Těžko si dále umím vysvětlit tvrzení (na str. 27), že vnitřní předpisy sportovních asociací mohou zavazovat subjekty i mimo tyto asociace. Pominu-li

problematické vymezení principů sportovního práva (na str. 28 a 29), kladu otázku, co je nesprávného (patrně v důsledku překladu) na označení nějakého chování jako úmyslného, neúmyslného či z nedbalosti (např. str. 37 a 38)? Dále, což už je ovšem jen otázka k diskusi, jak si vysvětlit svým způsobem celosvětově výsadní postavení CAS a Švýcarského federálního soudu v oblasti sportu (str. 54)? A konečně, o co se opírá „jurisdikce“ antidopingových orgánů vůči členům realizačních týmů (jak se o tom pojednává na str. 59).

Připomínky, které jsou shora uvedeny, nelze v žádném případě interpretovat jako výraz negativního hodnocení posuzované práce. Naopak s ohledem na řečenou extrémní náročnost zvoleného tématu a zejména na to, jak se s ní autorka v zásadě úspěšně vypořádala, hodnotím práci jako práci kvalitní. Jde o práci, která svědčí jak o tom, že si její autorka osvojila rozsáhlé poznatky o zpracovávané problematice, tak i tom, že získala schopnost tyto poznatky na velmi dobré úrovni náležitě prezentovat. Předložila tedy práci, která podle mého názoru splňuje požadavky, které lze na ni jako na diplomovou práci klást, a proto doporučuji, aby byla tato práce připuštěna k obhajobě.

V Praze dne 15. dubna 2021

doc. JUDr. Jan Pauly, CSc.